

Антония Маркова

Камъчето

Ех, Народе! Защо търпиш всичко?
Едната чест ни е останала и едната вяра!

Христо Ботев

Какво е честта на един народ, ако той е загубил достойнството и вярата си по пътищата на времето... Свободата е като магия, която преобръща света и дава крила на тези, които искат да полетят, изправя на крака хромите и отваря очите на слепите... За тази свобода си струва да се направи и онова, което може да струва последната капка кръв от сърцето. Останалото е имитация на живот, илюзия за щастие или просто измама на сетивата...

Взiram се в земята на Ботев днес и в сърцето ми се забива острието на реалността. Сякаш съм онзи славей от приказката на Оскар Уайлд, който пее и забива сърчицето си в острия бодил на розата, за да я събуди за живот през зимата и да види разцъфналия ѝ кадифен цвят... Той после ще бъде поднесен на друг, който няма да оцени нито жертвата, нито стойността на подаръка, но така е в човешкия живот – винаги се случва онова, което не трябва да ни се случи. Вероятно достигайки до същия извод Мърфи е формулирал своите закони, за да не повтаряме една и съща грешка. Само че хората не се учат от грешките си! Понякога упорито и дълго си повтарят прословутата максима за глупостта – че тя е в повторението на едни и същи действия с очакването за различен резултат... Аз пък упорито си повтарям, че трябва да имам силата на Ботев, съобразителността на Левски и смелостта на Райна Княгиня, за да остана това, което съм. За да се впиша в пъзела на своя си народ, а не да търся късмета си по белите пътища на чужбината. Не искам родната ми земя и мене да прокуди, както хилядите мои връстници. Кой ще чуе и днес нашето: „да ходим да се скитаме /по тая пуста чужбина/ немилни, клети, недраги...“

Вярно е – „чужбината“ сега е друга! Всъщност – тя вече не съществува. Всички сме деца на глобалния единен свят. Европейци сме! Няма граници пред нашите пътища към света. Обаче земята ни си остава... Ботевска! Много кръв е попила – затова са червени розите ѝ. Много зло са ѝ отнели, затова е златно житото ѝ. Много синове и дъщери е загубила в битки или предателства, затова сме нацията с най-красиви и талантливи хора. Остава само да я обикнем – тази наша изстрадала земя! Да ѝ останем верни, въпреки примамливото лице на света, въпреки огромното вътрешно разочарование, въпреки грешките на нашите управници... Нали днес не помним кой е Спас Турчев, но не сме забравили Капитан Петко Войвода... Не сме забравили гневния глас на Войводата и все още настръхваме от камшика на правотата в думите му...

Искам да се кача нависоко – на върха на паметника в Шипка и горе, под небето, да извикам: „Войводо! Ако ти трябва души за битка със

злото – вземи ме! Ако искаш да разделим хляба си – ще го направя! Ако искаш да те следват самоотвержено – повикай ме! И ще дойда, Войводо! И ще те следвам! Защото това ми остана – едната чест и едничката вяра!“

Вятърът ще отнесе думите далече, далече и ще покрие и планината, и равнината, и накачалите в зеленото градчета и селца... Надалече се вижда от Шипка, надалече. И навътре – към сърцето! И в това сърце кътам любовта към родината си. Достигат ме думите на Апостол Павел от послание към коринтяните: „Любовта всичко търпи! Не се възгордява! Не безобразничи! На всичко прощава! На всичко хваща вяра!... Може да имаш дом и имот! Злато и добитък! Ако любов нямаш – значи нищо нямаш! Ако любов нямаш – значи нищо не си!“...

И вървя през света, стиснала с малките си юмручета камъчето от родното място, камъчето – сълза на земята, в което може би е скрита и капката кръв от светлото чело на Войводата... Той нямаше друго – освен кръвта на сърцето си. Тази кръв ни завеща и тя прави българската земя... Ботевска.

В тази земя днес враждам душата си. Бъди с мен, Войводо!

КРАЙ

© Антония Маркова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9775>]